

bilarna det största uppseende och det är icke underligt, ty här har aldrig ett åkdon skådats, som rullar fram på vägen utan oxar eller hästar. Mötande bönder stanna mållösa av häpnad, från gårdarna rusar man fram till vägen och tror inte sina ögon. Hästarna skygga och kasta av sina bördor, men åsnor och oxar ta de okända vidundren med filosofiskt lugn.

Vi lägrade på en slätt utanför sistnämnda by, vars namn betyder "Målskjutningsfältet". Våra grannar skockades omkring oss för att njuta av det säregna skådespelet. De buro nötta fårskinnspälsar, som en gång varit vita, eller de i Kina vanliga blå kläderna. Somliga voro barhuvade, andra buro pälsmössor, hucklen eller enkla bindlar kring pannan. Tunganer funnos icke, endast kineser. Några hade tät skäggväxt, antydande en blandning med turkiska element. Om de trott att vi hörde till Stora Hästens (general Ma Chung-yins) upproriska anhang, blevo de lugnade av vår kinesiske vägvisare, som efter någon underhandling förmodde dem att sälja oss bränsle och bära vatten till vårt kök. Hela natten knarrade och gnisslade kärror förbi vårt läger tillhöriga den sortens folk som förtjänar sitt dagliga bröd på att samla bränsle i stäppen och sälja det i Tun-hwang.

På natten sjönk temperaturen till $-10,1^{\circ}$. Vi åkte över jämn stäpp bevuxen med tuvor av hårt gult gräs och glesa tamarisker. Serat skjuter en antilop. Över låga dyner bevuxna med vegetation nå vi åter Tanghos breda flacka bädd utan en droppe vatten, men fylld av mjuk sand. Här fingo vi bruk för allt det